

VALLANKUMOUKSELLISET MARXILAISET KANSAINVÄLISESSÄ SOSIALISTIKONFERENSSISSA SYYSKUUN 5—8 pnä 1915

Konferenssissa käytiin aatteellista taistelua internationalistien, vallankumouksellisten marxilaisten yhtenäisen ryhmän ja niiden horjuvien miltei-kautskyalaisten välillä, jotka muodostivat konferenssin oikean siiven. Mainitun ryhmän yhteenliittyminen on konferenssin eräs tärkein tulos ja eräs suurin saavutus. Puolueemme edustama virtaus osoitautui kokonaisen sotavuoden jälkeen olevan Internationalen *ainoa* virtaus, joka esitti täysin selvän päätöslauselman, — sekä siihen perustuvan manifestiehdotuksen — ja yhdisti Venäjän, Puolan, Lätinmaan, Saksan, Ruotsin, Norjan, Sveitsin ja Hollannin johdonmukaiset marxilaiset.

Minkälaisia perusteluja horjuvat esittivät meitä vastaan? Saksalaiset myönsivät, että me kuljemme vallankumoustaisteluja kohti, mutta — he sanoivat — sellaisista asioista kuin veljeilystä ampumakaivannoissa, poliittisista lakoista, katumielenosoituksista ja kansalaissodasta ei pidä huutaa koko maailmalle. Sitä tehdään, mutta siitä ei puhuta. Ja toiset lisäsivät: se on lapsellisuutta, se on intoilua.

Näistä suorastaan naurettavan, suorastaan säädyttömän ristiriitaisista ja välttelevistä puheistaan saksalaiset puolikautskyalaiset rankaisivat itse itseään hyväksymällä myötätunnon ilmauksen ja lausunnon siitä, että on „jäljiteltävä” VSDT:n Duumaryhmän jäseniä, jotka nimenomaan ovat levittäneet meidän Pää-äänenkannattajaamme „Sotsial-Demokratia”, „joka on huutanut koko maailmalle” kansalaissodasta.

Te seuraatte Kautskyn huonoa esimerkkiä, vastasimme me saksalaisille: sanoissa tunnustatte lähestyvän vallan-

kumouksen, teoissa kieltäytytte puhumasta joukoille siitä suoraan, kutsumasta siihen, viitoittamasta mitä konkreettisia taistelukeinoja, jotka joukko kokeilee ja laillistaa vallankumouksen kulussa. Kuuluisassa „Kommunistisen puolueen manifestissa” Marx ja Engels kehottivat vallankumoukseen vuonna 1847 *ulkomailta käsin* — saksalaisista poroporvareista tuntui kauhealta, että vallankumouksellisista taistelukeinoista halutaan puhua ulkomailta käsin! — puhuivat suoraan ja avoimesti väkivallan käyttämisestä, ilmoittivat, että omien vallankumouksellisten päämäärien, tehtävien ja taistelumenetelmien salaaminen on „halveksittava” teko. Vuoden 1848 vallankumous todisti, että *vain* Marx ja Engels olivat ottaneet oikean taktiikan tapahtumain suhteen. Venäjällä, muutamaa vuotta ennen vuoden 1905 vallankumousta, niihin aikoihin vielä marxilainen Plehanov kirjoitti vuonna 1901 vanhassa „Iskrassa” ilman allekirjoitusta julkaistussa ja koko toimituksen katsantokantoja ilmaisevassa kirjoituksessaan lähestyvistä kapinasta ja kapinan valmistelun sellaisista teistä kuin ovat katumielenosoitukset ja jopa sellaisista teknillisistä keinoista kuin on rautalangan käyttäminen taistelussa ratsuväkeä vastaan. Venäjän vallankumous todisti, että vain vanhat „iskralaiset” olivat ottaneet oikean taktiikan tapahtumain suhteen. Ja nyt jompikumpi. Joko me todella olemme varmasti vakuuttuneita siitä, että sota luo Euroopassa vallankumouksellisen tilanteen, että imperialismin kauden koko taloudellinen ja yhteiskunnallis-poliittinen tila johtaa proletariaatin vallankumoukseen. Silloin ehdottomana velvollisuutenamme on selittää joukoille vallankumouksen välttämättömyyttä, kutsua siihen, muodostaa vastaavia järjestöjä, puhua mitä konkreettisimmin väkivaltaisen taistelun eri menetelmistä ja sen „tekniikasta”. Tämä ehdoton velvollisuutemme ei riipu siitä, tuleeko vallankumous olemaan tarpeeksi voimakas ja koittaako se ensimmäisen vai toisen imperialistisen sodan yhteydessä j.n.e. Tai sitten me emme ole varmoja siitä, että tilanne on vallankumouksellinen, ja silloin ei pidä tuhlata turhaan sanoja sodasta sotaan vastaan. Silloin me todellisuudessa olemme kansallisliberaalisia sudekumilais-plehanovilaisen tai kautskylaisen suuntavivahteen työvänpoliitikkoja.

Ranskan edustajat sanoivat myös, että heidän mielestään Euroopan nykyinen asiointila johtaa vallankumoukseen. Mutta, he sanoivat, me emme ole tulleet tänne „laati-
maan III Internationalen kaavaa”, se ensiksi; ja toiseksi, ranskalainen työläinen „ei usko ketään eikä mihinkään”; hän on anarkistisen ja herveläisen fraasin turmelema ja läpitu-
nkema. Ensimmäinen perustelu on tyhmä, sillä yhteisessä kompromissimanifestissa on kuitenkin „laadittu” III Inter-
nationalen „kaava”, tosin vain epäjohtonmukainen, puoli-
nainen ja loppuun saakka harkitsematon. Toinen perustelu on hyvin tärkeä, vakava asiallinen perustelu, jossa otetaan huomioon Ranskan erikoisolot — ei isänmaan puolustuksen ja vihollisen maahanhyökkäyksen kannalta, vaan Ranskan työväenliikkeen „kipeiden kohtien” kannalta. Mutta tästä huomioonottamisesta johtuisi vain se, että ranskalaiset sosialistit pääsisivät ehkä *hitaammin* proletariaatin yleis-
eurooppalaisiin vallankumouksellisiin liikehtimisiin saakka, eikä lainkaan se, ettei tätä toimintaa tarvita. Konferenssissa ei lainkaan asetettu eikä voitukaan asettaa sitä kysymystä, miten *nopeasti*, mitä tietä ja minkälaisissa erikoismuodoissa eri maiden proletariaatti kykenee siirtymään vallankumouksellisiin tekoihin. Sitä varten ei ole vielä perusteita. Meidän tehtävänämmä toistaiseksi on *propagoida* oikeaa taktiikkaa, ja tapahtumat vuorostaan näyttävät liikkeen *vauhdin* sekä yleisen suunnan muunnokset (kansalliset, paikalliset, ammattilliset). Jos ranskalainen proletariaatti on anarkistisen fraasin turmelema, niin se on myös millerandilaisuuden turmelema, eikä meidän pidä *lisätä* tuota turmeltuneisuutta *vaikenemalla* manifestissa asioista.

Juuri itseltään Merrheimiltä on luiskahtanut kuvaava ja syvästi oikea lausuma: „puolue (sosialistinen), Jouhaux (Confédération générale du travail — järjestön sihteeri) ja hallitus ovat kolme päätä saman myssyn alla”. Se on totta. Se on tosiasia, jonka on todistanut oikeaksi sen taistelun kokemus, jota ranskalaiset internationalistit ovat käyneet vuoden ajan puoluetta ja herroja Jouhaux’ita vastaan. Mutta tästä voidaan tehdä vain yksi johtopäätös: ei voida taistella hallitusta vastaan taistelematta opportunistien puolueita ja anarko-syndikalismien päämiehiä vastaan. Ja erotukseksi meidän päätöslauselmastamme yhteinen

manifesti on ainoastaan hahmotellut tämän taistelun tehtävät esittämättä niitä selvästi ja täydellisesti.

Eräs italialainen väitti meidän taktiikkaamme vastaan sanoen: „teidän taktiikkanne tulee joko liian myöhään (sillä sota on jo aloitettu) tai liian aikaisin” (sillä sota ei ole vielä synnyttänyt vallankumouksen edellytyksiä); ja sitä paitsi te ehdotatte Internationalen „ohjelman muuttamista”, sillä koko propagandamme on aina ollut „väkivallanvastaista”. Meidän oli helppo vastata siihen — sitaatilla Jules Guesde’in „En garde’sta!” („Vartiopaikalla!”), — ettei yksikään II Internationalen vaikutusvaltainen johtaja ole milloinkaan kieltänyt väkivallan käyttöä eikä välittömästi vallankumouksellisia taistelumenetelmiä yleensä. Kaikki ovat aina sanoneet, että legaalinen taistelu, parlamentarismi ja kapina ovat toisiinsa sidottuja ja että niiden *täytyy kiertämättä* vuorotella liikkeen olosuhteiden muuttumisen mukaisesti. Muuten esitimme sitaatin samassa „En garde!” kirjassa julkaistusta Guesde’in v. 1899 puheesta, jossa hän puhuu markkinoista, siirtomaista y.m.s. käytävän sodan mahdollisuudesta ja samalla osoittaa, että jos tällaisen sodan aikana ranskalaisilla, saksalaisilla ja englantilaisilla olisi omat Millerandinsa, niin „miten proletariaatin kansainvälisen solidaarisuuden kävisi?”. Guesde tuomitsi tällä puheellaan jo ennakolta itsensä. Mitä tulee vallankumouksen propagoinnin „ennenaikaisuuteen”, niin tämä vasta-vaite perustuu romaanilaisille sosialisteille tavanomaiseen käsitteiden sekoittamiseen: he sekoittavat keskenään vallankumouksen alkamisen ja vallankumouksen avoimen ja suoranaisen propagoinnin. Kukaan ei tunnusta, että vuoden 1905 vallankumous alkoi Venäjällä ennen vuoden 1905 tammikuun 9 päivää; mutta vallankumouksen propagointia suppeimmassa mielessä, joukkoesiintymisten, mielenosoitusten, lakkojen ja barrikaditaistelujen propagointia ja valmistelua suoritettiin jo *vuosikausia* ennen sitä. Esimerkiksi vanha „Iskra” harjoitti tätä propagandaa vuoden 1900 lopusta alkaen, samoin kuin Marx harjoitti sitä vuodesta 1847, jolloin ei vielä voinut olla puhettakaan *vallankumouksen alkamisesta* Euroopassa.

Kun vallankumous on jo alkanut, niin silloin sen „tunnustavat” sekä liberaalit että muut vallankumouksen viholliset, tunnustavat usein pettääkseen ja kavaltaakseen sen.

Vallankumousmiehet näkevät vallankumouksen ennakoita, ennen sen alkamista, tajuavat sen kiertämättömyyden, opettavat joukkoja käsittämään sen välttämättömyyden, selittävät joukoille sen teitä ja keinoja.

Historian ivaa on se, että nimenomaan Kautsky ja hänen ystävänsä, jotka yrittivät suorastaan riistää Grimmin käsittämättä konferenssin koollekutsumisen ja yrittivät suorastaan ajaa karille vasemmiston konferenssin (Kautskyn lähimmät ystävät tekivät jopa *matkoja* tässä tarkoituksessa, minkä Grimm paljasti konferenssissa), juuri *he* sysäsivät konferenssia *vasemmalle*. Opportunistien ja kautskylaisten *oma* käytännöllinen toiminta todistaa, että puolueemme ottama asenne on oikea.

„Sotsial-Demokrat“ № 45—46,
lokakuun 11 pnä 1915

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat“
lehden tekstin mukaan